Ч. 88. Пятниця 28 цьвітня (11 мая) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Історичний день для Росиї.

День 10. мая с. р. запише ся в історії російскої держави так глубоко, як може ніякий доси. Як луна від горіючої Москви була знаком, що ворожа сила із заграницї змушена втікати, так хвиля, в котрій репрезентанти народів російскої держави зберуть ся перший раз на нараду в Думі державній, буде знаком, що й для російского самодержавія та сполученого з ним панованя чиновництва настала наконець пора, в котрій они таки мусять уступити.

Стоімо отже на переломі в Росиї. Але всякий перелом не може по своїй природї відбути ся так нагло і так спокійно, щоби проминув незамітно і без всяких трудностий і перешкод. Длятого хвиля, яка надходить в Росиї, викликує там далеко більше обави як надії. Всї боять ся: правительство боїть ся опору суспільности і нової єї репрезентациї, суспільність і єї представителї боять ся теророизму зі сторони властий, цар і чиновництво російске боїть ся не лиш явної революциї, але ще більше тайних замахів, котрих годї устеречи ся, бо не знати, звідки і від кого они вийдуть. Послїдний замах на московского ґен.-ґубернатора викликав в кругах двірских в Петербурзї так велику обаву, що в кругах двірских говорять вже навіть о тім, що цар мабуть не схоче сам відкрити Думи і дасть ся заступити вел. кн. Михайлом, котрий би в єго імени відчитав престольну бесїду. Коли же би цар таки рішив ся особисто відкрити Думу, то підчас єго переїзду з Царского Села до Зимного Двірця будуть заведені надзвичайні міри осторожности. В правительственних кругах так побоюють ся якоїсь зачіпки з Думою, що ґен. Трепов виготовив вже проєкт оголошеня воєнного стану в Петербурзї. На случай коли би дійстно прийшло до якоїсь зачіпки з Думою, мають в Петербурзї оголосити воєнний стан на три роки, через що діяльність Думи сталась би не можлива. В правительственних кругах вказують також на послїдні вибухи бомб в Парижи і уважають їх за доказ широкого заговору революцийного в Росиї за границею, до котрого належать також російскі офіцири.

Але навіть в такім случаю, коли би відкрите Думи відбуло ся зовсім спокійно і без всякої пригоди, коли би єї члени в найлїпшім намірі і з найбільшою льояльностию схотїли приступити до дїла, до котрого все-таки, хоч більше може силою обставин, даний почин, то постарано ся вже о то, щоби Думі державній зробити о скілько можна як найкоротший вік, або коли би она й животїла, то щоби нидїла. На то зложили ся круги двірскі, під котрих впливом стоїть слабодушний цар Николай II. і все ще всемогуче чиновництво. Отже першу запору конституцийному розвоєви мають ставити основні закони державні, котрі відповідно до того змінено. Не Дума, не перший парлямент, мають поставити державу на нових кріпких основах, але спорохнавілі старі основи направляє чиновництво і хоче на них оперти трон і державу. Була вже давнійше чутка, що якась комісия під проводом царя займає ся ревізиєю основних законів державних, говорено навіть, що вже виготовлено дотичний проєкт, але цар під впливом ґр. Віттого а ще більше izза російскої позички за границею не хотів покласти під него свого підпису. Тепер же все змінило ся: позичка єсть вже в російскій кишени а ґр. Вітте пішов.

Ситуация змінила ся а тепер доносять до берлиньского Tageblatt-у з Петербурга: Цар в послїдній хвили не міг рішити ся поставити свій підпис під основними законами, але Трепову і Ґоремикінови удало ся усунути єго обави. Нині проєкт основних законів лиш з малими змінами має вже царский підпис. Факт той викликав тут як найгірше вражінє в партиї конституцийних демократів і серед селяньских послів настало вели-

5)

Оповіданя тайного аґента.

(З анґлїйского — Артура Моррізона).

(Дальше).

Ювіт оглянув ся обачно на всї боки, нахилив ся наперед і шепнув: Дам тобі знак. Я довідав ся всего від шпіцля, котрий то зрадив. Нині о шестій годинї будуть ч. 8 при улици Золотій вивертати як стару рукавичку, а кождому, що там буде, оттак зроблять...— Ювіт зложив притім руки на перехрест, як би їх хто ланцушком сковав. — А що більше, знають все, що там недавно стало ся, і за кождим, що там від двох місяців заходив, шукають окремо, та й знайдуть. — Ювіт, як би то таки направду зпав, ще й зморщив чоло, притакнув головою і моргнув очима та й напив ся знову горівки. А відтак, мов би собі пригадав, додав ще: Я рад, що тебе там не було.

Вількс подивив ся на Ювіта і спитав: А чи то все правда, що ти кажеш?

— Чи правда? — сказав на то Ювіт з вагою; — то іди і подиви ся, коли не боїш ся, щоби й тебе не забрали. Я лиш то знаю, що від мене будуть мати люди в тих сторонах поки що спокій!

Вількс заспокоїв ся, випив свою чарку і сказав, що хоче іти.

— Добре — сказав Ювіт, ідучи до дверий — єму чогось дуже пильно. Я вже не спущу єго з очий, але ти возьми лїпше дорожку і поїдь на дворець Юстон. Купи там білєт аж до найблизшої стациї Редкот-Кіддербі і дивись за поїздами. Лиш не дуже показуй ся та не спускай входу з очий. Я хиба би дуже помилив ся, як би там небавком не показав ся Вількс а в слїд за ним і я. Але як би я помилив ся, то ти не будеш видїти кінця тої комедиї, ось що!

Ювіт побіг за Вільксом а я взяв дорожку, щоби все так виконати, як він того хотів. Аж за добру годину відходив поїзд. Я провів той час, як міг, але не спускав входу з очий. Може на пять мінут перед відходом поїзду, коли вже хотів подивити ся, коли слїдуючий відходить, пригнав Ювіт дорожкою. Він вбіг на перон, знайшов там мене, потягнув мене за собою в якусь нижу якраз, коли над'їхала друга дорожка.

— Ось і він — сказав Ювіт; — я ішов за ним аж до улицї Зелїзничої, взяв відтак дорожку і поїхав попри него. Він обголив собі вуси і я бояв ся, що ти готов єму показати ся, бо єго не спізнаєш.

Ми дивили ся, як Вількс приступив до білєтової каси, а відтак вибіг на перон. Ми пішли за ним і видїли, що він чим борше скочив до першого ваґона в поїздї і там всїв до третої кляси.

— Маємо ще три мінути часу — сказав Ювіт — і все зависить від того, щоби він не видів, як ми будемо всїдати. Возьми отсю шапку. На щастє маємо таке одїнє, що не впадає в очи.

Він купив був дві кріксєтові шапки; ми убрали їх на голову, а капелюхи полишали на двірци. Ювіт наложив ще був собі на ніс синї очицї, а відтак пішов сьміло вздовж перона, аж дійшов до пересїку першої кляси. Я ішов так близенько за ним, що мене з першого ваґона ледви чи можна було видїти.

— Доси вам удало ся — сказав Ювіт — коли ми собі посїдали а поїзд рушив з місця. — Мушу на кождій стациї добре уважати, щоби нам нараз де не щез.

— Я досить довго чекав — відозвав ся я — де ви оба так довго були?

— Він купив собі насамперед ковнїр а відтак ішов досить далеко, та обминав заєдно улицї, на котрих був більший рух, аж наконець вступив до склепу якогось кравця і за чверть години вийшов звідтам з направленим рукавом. Опісля ішов дальше аж до улицї Тотгіль, де вступив до якогось голяря. Я подивив ся осторожно крізь вікно і побачив, що там єсть ще кількох людий, котрі прийшли стричи ся, чи може голити ся. Отже я побіг борзенько до оптика і купив там собі отсї очицї, а відтак ще й до капелюшника, де знов купив отсї шапки. Твоя на жаль, як виджу, за велика на тебе. Він був досить довго у голяря і наконець вийшов такий, як ти єго видїв, без вусів. То був добрий знак, бо то було для мене доказом, що він повірив в моє остереженє перед тим домом при улици Золотій і перед оком справедливости, що й зовсїм було в порядку, бо я правду сказав. Конець вже знаєш. Він взяв собі дорожку а я також і так ми поїхали на дворець.

— А тепер — відозвав ся я — може будеш так добрий і скажеш менї, що ми поправ-

ке обурене. Вказують на то, що ті закони просто противлять ся царскому маніфестови з 30 жовтня. Здає ся, що вже на першім засіданю Думи буде поставлений протест против основних законів. — То само потверджує також і петербурґский кореспондент Köln. Ztg, котрий доносить, що факт підписаня царем основних законів викликав в кругах політичних, головно же опозицийних велике обурене і оґірчене.

„Біржев. Ведомости“ доносять знов, що в Царскім Селі по ряді конференций ухвалено без всякого впливу бюрократичних елементів слідуючі основи будучої внутрішної політики російскої:

1) Всі прероґативи найвисшої власти що до заграничної політики і внутрішної управи мусять бути урядово забезпечені: — 2) має наступити перехід до конституцийної форми правліня, котра не нарушаючи прав і привилеїв найвисшої власти, має дати народови можність виготовляти і здійстняти всі проекти законів, які би відносили ся до піднесеня економічного добробиту краю, до витвореня ліпших форм суспільного житя, до уліпшеня судівництва і охорони особистих і суспільних прав; — 3) іменованя міністра для справ заграничних, міністра війни і маринарки та **міністра для справ внутрішних** не можна робити зависимим від жаданя публичного мнїня. Для прочих же посад міністерских треба іменувати **заступників великих громад суспільних**; — 4) всї бажаня і **резолюциї першої сесиї Думи треба затвердити, скоро лиш не будуть нарушати прероґатив найвисшої власти**. (Хитро обдумали! Основні закони державні уложено так, що до чого би Дума й не взяла ся, все можна буде уважати за верховні права найвисшої власти, отже не вільно буде того тикати); — 5) Розслїди справи пограничних країв треба допустити, але під услівєм, що всї проекти для основних перебразовань в тих краях будуть передані специяльній комісиї і що справи сї не будуть залагоджувати **на першій сесиї Думи державної**; — 6) всїх конфліктів межи правительством а Думою державною треба по можности уникати при помочи порозуміня з більшостию; — і наконець: 7) Думу державну треба лиш в такім случаю розвязати, коли би в нїй показати ся змаганя небезпечні для єствованя держави.

Здає ся, що верховодячі круги сподівають ся майже напевно таких змагань, бо не лиш, що в будинку призначенім на засїданя Думи уміщено значну силу войска, але навіть і уладжено в однїй компатї шпиталь зі всїми приборами потрібними для ратованя ранених.

Як відносить ся більшість послів, отже члени конституцийно-демократичної партії до правительства і нового ладу, се ми вже розповіли. Тут звернемо ще увагу на репрезентацию селян в Думі, на котру правительство найбільше числило. Тай перечислило ся же грубо! Не помогли нїчого ніякі аґітациї і намови чиновників. Один із селяньских послів, як кажуть найліпший бесїдник, Українець **Назаренко** з харківскої ґуберніґ, так сказав на зборах партиї для демократичної реформи: „Як Жиди ожидають месиї, так ми дожидаємо Думи. Виборцї нам наказували: нам треба землї, просьвіти, рівноправности і свободи. Земля без прав не надовго: сегодня дадуть, завтра відберить. Розігнати Думу не можна: селяни втратять надію, а тогдї скоять ся такі події, яких історія ще не знає“.

Селяньскі посли, котрі вже ранїйше з'їхали ся були до Петербурга, уложили, — як доносять „Біржев. Ведом.“ — свої жаданя в слїдуючих вісїм точок: 1) Щоби ніякого права не можна видати без удобреня Думи; — 2) щоби межи Думою а монархом не було ніяких стїн в видї Ради державної і инших, бо такі інституциї будуть лиш спиняти введенє в житє заряджень, проєктованих представителями народу; — 3) Треба жадати ґрунтів в достаточній скількости. В тій цїли повинні бути розданї безплатно ґрунти скарбові, апанажеві (маєтности царского двору і членів царскої родини, головно великих князів — *Ред.*) монастирскі і церковні. Крім того треба викупити часть приватної власности (за умірну цїну), переважно же такі ґрунти, на котрих нема ніяких будівель, клини окружені селяньскими ґрунтами, набуті капіталїстами в цїли визиску населеня. — 4) Треба жадати рівноуправненя селян зі всїма иншими станами (селяни в Росиї творять все ще окремий стан, т. зв. „крестьянское сословіе“, котрий не має рівних прав з людьми висших станів — *Ред.* і знесеня теперішних податків а установленя податку проґресивно-доходового. — 5) Треба жадати знесеня податків посередних від артикулів першої потреби як: від чаю, цукру, нафти, зелїза і т. д.; — 6) щоби всї свободи приречені в маніфестї з 17 жовтня були безпроволочно і без обмеженя переведені, а щоби виноваті були строго укарані за їх нарушене. — 7) Треба жадати загального, обовязкового, безплатного научуваня селяньских дїтий обоєго пола і свобідного вступу до висших шкіл. — 8) Треба щоби вільно було висилати від громад ухвали до Думи (право петиционованя) у всїляких справах місцевих. Наконець постановили селяньскі посли домагати ся також знесеня кари смерти, яко противної духови христіяньскої віри.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — Буча в хорватскім соймі. — Гостина нїмецкого цїсаря у Відни. — Події в Росиї.

Проґрама засїданя Ради державної скликаної на день 15 с. м. єсть слїдуюча: 1) Доповняючий вибір до комісиї виборчої; — 2) звіт комісиї для ненарушимости посольскої; — 3) закон о таксах войскових; — 4) закон промисловий; — 5) уповажненє правительства до спільних видатків; — 6) закон против піяньства.

Президент кабінету кн. Гогенльоге конферував вчера з пос. Ферянчичем, котрий представив єму жаданя поступових Словінцїв. Ферянчич сказав, що годить ся на загальне право голосованя, але жадає запоруки, щоби церкви не уживано до аґітациї виборчої, дальше, щоби в Країнї ухвалено курию міску а наконець, щоби Словінцям в Каринтиї признано що найменше 1 мандат. Опісля конферував президент міністрів з послом Пешка проводирем, нїмецкої партиї аґрарної.

Вчера відкрито в Загребі сесию хорватского сойму. Президентом по старшинї вибрано **Бартіча** із сполученої опозициї а той зазначив в своїй промові, що нарід сподіває ся від сего сойму заходів в справі прилученя Дальмациї. Коли опісля по відчитаню королївского письма депутация ввела бана яко королївского комісаря, опозиция повитала его окликом: „Най жиє король Хорватиї!“, підчас

дї хочемо зробити. Бо коли ти зробив з мене злодія, за котрим пошукує менчестерска поліция, коли заміняв менї капелюх за велику на мене шапку і коли ти вигнав мене з Льондону, не сказавши, коли верну, то нехай бодай знаю, що з того дальше буде.

Ювіт засьміяв ся. — Таже ти сказав, що хотів би при тім бути, отже мусиш тепер обходити сьвята так, як они випадуть. Впрочім тото підглядане і лажене за кимсь то як-раз найнеінтереснїйша річ а все-таки найтруднїйша в моїм званю. Іноді тягне ся й цїлими тиждиями. Коли висядемо, будемо мусїли знову лазити за Вількеом і то серед найтруднїйших обставин, бо на селї. А то нераз таки просто не можлива річ ходити за кимсь, щоби він того не добачив. Я й роблю то лиш длятого, бо то одинокий спосіб. А що ми хочемо зробити? Ти знаєш то так само добре як і я: вистарати ся о Квайнтонів рубін. Вількс десь єго сховав а без єго помочи не зможемо его знайти. Длятого й будемо за ним ходити, щоби він єго для нас приніс.

— Він єго мабуть чи не длятого сховав, що не мусів краденим дїлити ся з Голлемсом?

— Розуміє ся, а рівночасно звернув зручно підозріне на Ірляндця, давши єму занести торбу. Голлемс всїлякими своїми нападами на Ліміго переконав ся, що той не має рубіна і хотів мабуть спонукати Вількса нинї рапо за помочию револьвера, щоби він єго віддав. З якими успіхом, ми то вже виділи на власні очи.

Стация Кіддербі була кілька миль віддалена. На кождій стациї уважав Ювіт добре, але Вількс нігде не показав ся. — Бою ся лиш —відозвав ся Ювіт, — щоби він в Кіддербі не наймив собі воза. На селї вже досить трудно ходити пішки за якимсь чоловіком, а возом таки просто неможливо, щоби він того не добачив. Правда, що коли так хитрий як я, то припускаю, що він того не зробить, бо чоловіка на возї тут би побачили і не так легко би забули.

Він не наймив собі воза. В Кіддербі вискочив борзенько із свого пересїку і побіг. Щез вже був на перонї, заким ми ще висїли; але ми могли добачити, як він відразу взяв ся був на право. Від якогось урядника зелїзничого довідали ся ми, що в тій сторонї лежить Редот і треба туди іти доброї пів години.

До смерти не забуду тої пів години. Менї здавало ся, що їх трийцять було. На тихім гостинци чути було кождий крок далеко, а перед і поза ними видко було добре спорий кусень дороги. Ювіт не стратив ані свого спокою, ані терпеливости, але я аж дрожав від зворушеня і обави тай аж духу менї не ставало. Зразу треба було іти викрутасами і то пам значно улекшало погоню. Ми чекали поза одним закрутом, аж Вількс дійде до другого, та ішли відтак слїдом, при чім ступали о скілько було можна, по найбільших порохах на гостинци або боком по траві, щоби нас не було чути. При послїднім із тих закрутів гостинця показала ся нам простїсенька довга дорога, від котрої відбивала ся різко темна стать Вількса. Ми не могли ніяк лишити єго самого на тім довгім шляху, бо він міг був взяти ся в бік на якусь побічну дорогу. Так скакали ми похерез корчі та ішли за ним так борзо, як лиш було можна, похилені низько і бродячи по кістки в мокрій глинї. Ми мусїли часто приставати та підслухуватись і розглядати ся, при котрій то нагоді я був настілько неосторожний, що станув просто як сьвічка якраз, коли Вількс оберненний лицем до мене глянув взад по гостинци. Я в однїй хвили присїв і на щастє він мене не добачив, лиш пішов спокійно дальше. Вількс мабуть і зачув якийсь шум та оглянув ся поза себе на гостинець, замість поза пліт. Горбовата часть гостинця утрудняла значно погоню. Коли ми вийшли на гору, мусїли ховати ся поза плоти, подібно коли Вількс опинив ся на горі, бо міг нас легко добачити із свого висшого становища. На щастє не станув нам на перешкодї ніякий високий мур при дорозї, лиш одного разу мало нас не зрадив якийсь чоловік, що крикнув, щоби ми не ходили по єго поли.

(Дальше буде).

коли національна партия крикнула лиш „Найже!“. Коли опісля підчас верифікациї відчитувано імена опозицийних послів, публика на ґалериях витала їх грімкими окликами, підчас коли при іменах національної партиї чути було лиш свисти і пенки та голоси обуреня. Коли же відчитано імя Кін-Гедерваріго, зробив ся в соймі такий крик та свист і тупане на ґалериях, що президент аж загрозив опорожненем. Засіданя відрочено відтак аж до пятниці.

Цісар Вільгельм заповів свою гостину у нашого Монарха на день 6 червня в Шенбруні, але просив, щоби не було ніякого торжественного повитаня ані торжеств підчас его гостини, бо він хотів би, щоби его приїзд мав лиш чисто дружний, довірочний характер. Отже коли Відень буде в день приїзду цісаря сьвяточно прибраний, то стане ся се хиба лиш з волї приватних людий. А мимо того приписують гостинї цісаря Вільгельма також і значінє політичне. Кажуть, що цісареви розходить ся о то, щоби ще особисто подякувати австрийскому цісареви за становище Австро-Угорщини в справі марокканьскій а відтак і здогадують ся, що входить в гру і політика німецка на Балканї. Часть мадярскої праси повитала дуже неприхильно вість о гостинї німецкого цісаря у Відни, доказуючи, що то він був тим, котрий дораджував австрийскому цісареви, щоби не робив ніяких уступок в справах угорского войска.

З Петербурга доносять, що зараз на першім засїданю Думи державної буде поставлене внесенє о уділенє амнестиї всім політичним вязням і внесенє то буде мабуть одноголосно ухвалене. Кілько послів вибрали Українцї, годї доси докладно знати; крім подаваних вже нами вибрані ще отсї: Микола Біляшівский з университетскими студиями, археольоґ і бувший сотрудник „Київскої Старини“; Аркадий Грабовецкий, чоловік письменний, був старшим кондуктором при зелїзници; Ів. Прісецкий з университетскими студиями, Леонид Яснопольский, правник; Семен Таран письменний, служив у войску за писаря; Пилип Смиченко, письменний, дослужив ся у войску до фельдфебля.

Новинки.

Львів, дня 10-го мая 1906.

— **В XLV роковини смерти Т. Шевченка**, відбуде ся в четвер дня 17-го н. ст. мая о годинї $7^1/_2$ вечером в сали „Народного Дому“ заходом товариств: „Львівский Боян“, „Просьвіта“ і „Академічний хор Бандурист“ великий концерт. Проґрама: 1. С. Людкевич: „Під мурами Ерихону“, воєнний жидівский марш, виконає орхестра 15 п. п. під управою свого капельмайстра п. Копонаска. 2. Вступне слово. 3. А. Даргомижский: „Хори і хороводи“ з опери „Русалка“, на мужескі і мішані хори в супроводі орхестри, виконає „Львівский Боян“. 4. Т. Шевченко: „Чигирин“ декламация, виголосить п-на У. Л. 5. Фр. Шуберт: „Боєва пісня“, подвійний мужеский хор a capella, виконає „Акад. хор Бандурист“. 6. Нат. Вахнянин: „Праціане Степана“ з опери „Кунало“, сольо сьпів з орхестрою, відсьпіває п. М. Волошин. 7. С. Людкевич: „Кавказ“, драматична кантата на мужескі і мішані хори в супроводі орхестри виконає „Львівский Боян“. Початок о год. 7·30 вечером. В часї продукциї вступ на салю взборонений. Цїни місць: Крісло первопорядне 3 кор., другорядне 2 кор., трегорядне 1·50. Вступ на салю 80 сот., ґалерия 40 сот. Білєти можна набувати від суботи 12 мая в книгарни Наук. тов. ім. Шевченка, ул. Театральна ч. 1, а перед концертом вечером при касї.

— **Населенє галицких міст.** Після обчисленя центрального статистичного бюра у Відни з кінцем марта с. р. Львів числив 176.486 мешканців, Краків 100.207, Перемишль 51.665, Коломия 35.824, Станиславів 34.077 (з обома Княгининами около 54.000), Тарнів 33.676, Тернопіль 31.989, Стрий 26.776, Ярослав 24.906, Новий Санч 21.341, Подгуже 20.984, Ряшів 20.906, Дрогобич 20.261, Самбір 18.578, а Броди 17.361 мешканців.

— **Від Лїська** пишуть: В день сьв. Юрия, дня 6 с. м., около 2-ої години по полудни, вибух в охрестности такий сильний оркан, що звалив і поломив дерева, знищив плоти, ушкодив криші на хатах, а навіть уносив в гору малі бавлячі ся дїти. Оркан лютив ся майже десять мінут. Відтак упав дрібний дощ. Цьвіт на деревах знищений майже цїлковито. Тепер настала хороша погода, супротив чого роботи в поли в повнім ходї. Земля досить суха. Озимі засіви заповідають ся всюди дуже хорошо. Цїна збіжа висока з виїмком барабо907ль, котрих сотнар платить ся по 80 кр.

— **Репертуар руского театру в Тернополи** (Саля „Міщаньского Братства“. — Початок о $7^1/_2$ вечером. — Абонамент на 6 вистав 10 К): В суботу дня 12 мая „Жидівка вихрестка“, образ драматичний зі сьпівами в 5 діях Тогобочного. Виступ Т. Гембицкого. — В недїлю дня 13 мая с. р. другий раз „Суєта“, найновійша комедия в 4 діях Карпенка-Карого (другий і послїдний виступ Т. Гембицкого). — Готовить ся звістна комедия Островского „Користна посада“ і „На сїножатї“ народна оперетка Яновскої. Білєти на тї представленя можна замовляти від тепер в „Народній Торговлї“.

— **Зазив до читалень „Просьвіти“.** Незадовго, бо вже 29-го червня с. р. відбудуть ся загальні збори товариства „Просьвіта“ у Львові. До звіту з дїяльности виділу суть конечно потрібні справозданя читалень. До кождої читальнї „Просьвіти“ вислано відповідний бляшкет, але до тепер заледви третя часть зволила надослати свої справозданя. Просимо поспішити ся виділи читалень, а особливо їх голови мають сповнити сей обовязок — наложений на них статутом — під особистою відвічальностию. — З канцеляриї товариства „Просьвіта“ у Львові.

— **Саранча.** В полудневій Америцї, де, як звістно, тоді буває лїто, коли у нас зима, появила ся сего року саранча в великих масах. Передовсїм в Арґентинї дала ся в знаки саранча, бо знищила всї землеплоди, а звідтам полетїла на північ в сторону Парани. Вістки, які доходять до нас про Парану, вказують, що саранча лише перелетїла понад тої край і десь осїла в провинциї Сан Павльо. Де впала саранча, там остало лише бадиле і голі галузи дерев.

— **Недобровільний танець.** В Новім Йорку лучила ся пригода, для одних перехожих сьмішна, для других дуже немила. Іменно на одній улици перервав ся електричний дріт і упав на землю. Позаяк искри, що сипали ся з перерваного дроту, були такі сильні, що викликували поважну небезпечність вибуху пожару, то огнева сторожа злила перед усїм близькі предмети довкола водою, що розлила ся по цїлім хіднику. Вода — як звістно — проводить легко електричність, отже кождий перехожий, що вступив на мокрий хідник, попадав немов в судороги, кривив ся і скакав, мов би держав в руках важки машинки до електризованя і не міг їх випустити. На противнім сухім хіднику инші перехожі клали ся тимчасом зі сьміху, глядячи на той сьмішний танець. Але товпи веселих глядачів так скоро почали громадити ся, що мусїла в то вмішати ся полиция і силою розігнати розвеселених Новойорцїв.

— **Найвисший „дерихмара“.** В Новім Йорку стане небавом будинок, котрий буде вповні заслугувати на назву правдивого „дерихмара“. Іменно компанїя Зінгера, акцийного товариства машин до шитя, будує для себе дім, котрий має мати 594 стіп висоти, отже буде висший як всї доси звістні будинки, з котрих найвисший „Парк Ров“ в Новім Йорку єсть високий на 382 стіп. Низша часть нового будинку буде мати 15 поверхів, а на нім стане вежа на 45 поверхів. По вежи Айфля буде дім Зінгера найвисшою будівлею на сьвітї. Кошт будови винесе $1^1/_2$ міліона долярів і буде готовий за два роки.

Телеґрами.

Будапешт 10 мая. Приїхав тут австрийский президент міністрів кн. Гогеньлоге і нинї перед полуднем відвідав президента міністрів Векерлього.

Петербург 10 мая. Міністром справ внутрішних іменований Столипін, міністром фінансів Коковцев, оберпрокуратором сьв. синоду кн. Шірінский-Шахматов.

Петербург 10 мая. В місті настрій дуже торжественний. Доми сьвяточно украшені, на улицях рух оживлений. Школи, банки, уряди позамикані. В церквах править ся торжественне богослуженє. Царска пара приїде яхтом з Петергофу. Рух корабельний на Неві здержаний. Часописи витають збори Думи торжественними статиями.

Петербург 10 мая. Оголошено лїсту іменованих царем членів Ради державної, котрі обовязані брати участь у всїх засїданях. Она містить в собі імена всїх членів з виїмкою старих і недужих та крім Віттого. Почетним президентом Ради державної позістає вел. кн. Михайло Николаєвич, дійстним президентом буде ґр. Сольский, а віцепрезидентом секретар державний Фріш.

Льондон 10 мая. В палатї послів лїберальний посол Вівіян поставив резолюцию взиваючу правительство до пороблення кроків в справі зменшеня видатків на збройність і втягненя сеї справи в проґраму мирової конференциї в Газї.

Суез 10 мая. Сильний відділ єгипетскої сторожі побережної з 5 пушками посунув ся у всхідну сторону каналу.

Курс львівский.

Дня 9-го мая 1906.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	569·—	578·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	195·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	573·—	577·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	111·50	—·—
Банку гіпот $4^1/_2$%	100·50	101·20
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	101·30	102·—
4% листи застав. Банку краєв. .	98·90	99·60
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·70	—·—
" " 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	99·60	—·—
" " 4% льос. в 56 літ.	98·70	99·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
" " " " $4^1/_2$% . .	101·20	101·90
Зелїз. льокаль. " 4% по 200 кор.	98·80	99·50
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
" " 4% по 200 кор.	99·10	99·80
" м. Львова 4% по 200 кор.	97·70	98·40
IV. Льоси.		
Міста Кракова	91·—	97·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденский) . .	49·60	51·60
Угорскі черв. хреста (Курс віденский) . .	30·85	32·85
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденский) . .	57·—	63·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденский)	23·70	22·70
Joszif 4 кор. (Курс віденский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·24	11·41
Рубель паперовий	2·50	2·52
100 марок німецких	117·30	117·80
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Крехонецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).